

Planen

Tom åbnede hoveddøren og lod Lasse gå ind først. Lasse standsede ud for billedet, der hang i gangen. Af Toms mor. Det var ikke svært at se, hvor Tom havde sine mørke øjne fra, men moren var også fra Spanien. Det måtte være underligt ikke at have nogen mor mere.

Lasse fortsatte ind i køkkenet. Tom sad ved spisebordet.

– Far plejer at lægge sine kreditkort her et sted, sagde Tom og rodede i en stak gamle ugeblade, papirer og reklamer. Ca. 20 cm nede hev han et VISA-kort frem. – BINGO!

Spændingen boblede i Lasses ben. Tænk, hvis det endelig skulle lykkes at komme i gang med at spille. De sidste par uger havde han i smug sat sig ind i spillets regler og øvet sig på de hjemmesider, hvor man kunne spille uden penge. Men nu følte han sig parat til at prøve kræfter med den virkelige verden og måske

score den store gevinst. Når Johan kunne, kunne han vel også.

– Får du virkelig lov til at bruge din fars VISA? spurgte Lasse. Hans forældre ville aldrig i livet give ham lov til så meget som at snuse til et dankort.

– Selvfølgelig! Tom stak kortet i lommen.

– Jamen, hvad med koden? Har du den?

– Jeps! 0606. Ret let at huske, ikke?

Lasse kunne ikke lade være med at grine.

– Vil du have en cola? spurgte Tom og gik over til køleskabet.

Lasse nikkede.

– Der er også smøger, hvis du vil ryge.

– Måske senere, svarede Lasse. Han havde vildt lyst til at tænde en smøg og mærke den snurrende fornemmelse i kroppen. Men for et par dage siden havde mor fundet en pakke smøger i hans jakkelomme. Fra da af havde han lovet ikke at ryge mere. Ellers røg kørekortet.

– Jeg bruger tit fars VISA, når jeg henter

mad. Tom stillede colaerne på bordet. – I Alis Pizza er de ligeglade.

– Du har altså bare den mest cool far i hele verden, sagde Lasse og tog en stor slurk af dåsen. – Skal vi se at komme i gang?

Tom nikkede og gik ind på sit værelse. Lasse fulgte efter. Det var ikke den fedeste computer, Tom havde, men den kunne da gå på nettet. Mere behøvede de ikke. Lasse loggede ind på den webside, Johan havde anbefalet. Først skulle de godkende en masse regler og forhold. Derefter blev de sendt videre til betalingssiden.

– Vi skal bruge navn og kortnummer, sagde han til Tom, der allerede sad med VISA-kortet i hånden.

– 7312 3354 1298 7654. Der er 16 tal i alt, talte Tom.

Lasse skrev tallene på skærmen, efterhånden som Tom læste dem højt.

– Og din fars fulde navn er Mads Nielsen, ikke?

Tom nikkede.

Lasse skrev de sidste tal, der skulle bruges. I det samme skiftede skærmen til en grøn baggrund. Fem kort kom frem.

– Så tror jeg sgu, der er hul igennem, grinte Lasse. – Hvad med, at vi fejrer det med en smøg?

Det blev sent, inden Lasse drønedes hjem på cyklen. Den kolde luft blæste hovedet fri for tanker. Det var en fed fornemmelse oven på en aften med varme håndflader. Der var gået en times tid, inden de var kommet rigtig i gang. Tom skulle lige have forklaret reglerne, og de havde ikke haft det store held i de første spil. Men så havde de fået nogle super kort: en Straight Flush, klør 5, 6, 7, 8 og 9. Det havde været starten til 5 vindere i træk. I alt var de kommet igennem aftenen uden at tabe noget.

Der var stadig lys i stuen, da Lasse kom hjem.

– Så er jeg her! Han åbnede døren på klem og så mor ligge på sofaen. Hun faldt altid i søvn foran fjernsynet.

Hun satte sig forvirret op og rodede i sit hår.
– Det var godt, min skat. Hun rejste sig og kom over mod Lasse. – Har du været hos Tom hele aftenen?

– Ja, svarede Lasse og vendte sig væk. Mor skulle helst ikke spore cigaretlugten.

– Din trøje lugter altså af røg, sagde hun og snuste til hans hår.

– Mor. Jeg har ikke røget, løj Lasse. – Du ved, Toms far er storryger. Hele huset stinker.

Mor nikkede. Hun troede på ham. Heldigvis.